

Skarżąca kwestionuje również umieszczenie jej w drugiej kategorii w celu ustalenia kwoty podstawowej grzywny oraz jej wysokość. Zdaniem skarżącej Komisja przeceniła możliwość wywarcia rzeczywistego wpływu na konkurencję przez skarżącą, zarówno w porównaniu z wpływem innych przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu, jak też w świetle niestabilnej sytuacji finansowej skarżącej oraz ograniczonej wielkości rynku. W związku z tym skarżąca podnosi również, że Komisja naruszyła zasadę słuszności i proporcjonalności, art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, zasadę równego traktowania oraz obowiązek uzasadnienia.

Skarżąca dodaje, że Komisja dokonała również błędnej oceny okoliczności łagodzących w odniesieniu do skarżącej oraz naruszyła wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien oraz obowiązek uzasadnienia. Komisja powinna była uwzględnić jako okoliczność łagodzącą fakt, że skarżąca nie wprowadziła w życie wspomnianych porozumień i że odgrywała ona bardzo ograniczoną i bierną rolę.

Skarżąca twierdzi, że obniżenie grzywny ze względu na jej współpracę w toku dochodzenia jest zbyt małe i zostało przyznane z naruszeniem obowiązku uzasadnienia, zasady równego traktowania i proporcjonalności oraz komunikatu Komisji w sprawie nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (zwanego „komunikatem w sprawie współpracy”).

Wreszcie skarżąca wnosi o odszkodowanie za szkodę poniesioną wskutek naruszenia przez Komisję zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku zachowania poufności poprzez opublikowanie wewnętrznych wykazów cen skarżącej.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2005 r. przez Sumitomo Chemical Agro Europe i Philagro France przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-454/05)

(2006/C 60/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sumitomo Chemical Agro Europe SAS (Lyon, Francja) i Philagro France SAS (Lyon, Francja) [przedstawiciele: C. Mereu, K. Van Maldegem, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji D/430967 lub, tytułem żądania alternatywnego,
- nakazanie pozwanej wypełniania zobowiązań ciążących na niej na mocy prawa wspólnotowego oraz włączenie procymidonu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414, jako nadającego się do zastosowania w odniesieniu do wszelkich rodzajów upraw, zgodnie z wnioskiem skarżących;
- nakazanie pozwanej wypłaty odszkodowania na rzecz skarżącej w tymczasowej wysokości jednego euro z tytułu szkód poniesionych wskutek zastosowania spornej decyzji Komisji D/430967, lub, tytułem żądania alternatywnego, wskutek uchybienia przez pozwaną zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy prawa wspólnotowego poprzez brak ustosunkowania się do wniosków skarżących, jak również całości należnych odsetek, do momentu wyliczenia i określenia dokładnej kwoty;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Rady 91/414 (¹) z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin stanowi, iż Państwa Członkowskie nie dopuszczają środka ochrony roślin do obrotu, jeżeli nie zostanie on umieszczony w załączniku I do powołanej dyrektywy. Skarżące wielokrotnie zwracały się do Komisji w celu zapewnienia, iż procymidon — substancja czynna będąca składnikiem produkowanych przez nie środków ochrony roślin, zostanie włączona do załącznika I.

Pismem z dnia 20 października 2005 r., stanowiącym sporną decyzję, Komisja zawiadomiła pierwszą ze skarżących, iż ewentualne włączenie procymidonu do załącznika I zostałyby ograniczone jedynie do dodatkowych zastosowań, będących przedmiotem oceny w ramach UE, co z kolei jest uwarunkowane przedłożeniem wniosku dotyczącego szczegółowych warunków zastosowania oraz sposobów ograniczenia ryzyka.

Skarżące domagają się stwierdzenia nieważności spornej decyzji, kwestionując proponowane ograniczenie zakresu zezwolenia na wprowadzenie procymidonu do obrotu, prowadzące do ograniczenia rejestracji tej substancji zaledwie do dwóch rodzajów upraw, mianowicie sliwek i ogórków. Jednocześnie skarżące kwestionują wymóg przedłożenia bardzo szczegółowych warunków zastosowania. W opinii strony skarżącej wymogi te naruszają dyrektywę 91/414, która odnosi się wyłącznie do kategorii o charakterze ogólnym, takich jak środki owadobójcze, herbicydy lub regulatory wzrostu, pozostawiając Państwu Członkowskiemu ocenę zastosowania w odniesieniu do poszczególnych rodzaju upraw. W tym kontekście skarżące podnoszą, iż wymóg przedstawienia szczegółowych warunków zastosowania substancji czynnej nie jest ani przewidziany dyrektywą, ani uzasadniony z naukowego punktu widzenia.

Skarżące następnie podnoszą, iż sporna decyzja jest obarczona błędem, ponieważ stwierdza, iż wyniki badań przedłożone po upływie terminu zawitego nie mogły być przedmiotem analizy, gdy tymczasem zdaniem skarżących wszelkie dane dotyczące procymidonu zostały przedłożone w terminie. W opinii skarżących sporna decyzja narusza również art. 95 ust. 3 i art. 152 ust. 1 WE, odmawiając uwzględnienia badań przedstawionych w terminie i ocenionych jako zadawalające w ramach procedury włączenia substancji czynnej do załącznika I.

Skarżące powołują się również na naruszenia dyrektywy 91/414, rozporządzenia nr 3600/92 ⁽¹⁾, zasady dobrej administracji, zasady subsydiarności i proporcjonalności, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz pewności prawa, ochrony wysokich standardów i niezależności badań naukowych, jak i równości traktowania, zasady *nemo auditur turpitudinem suam allegans*, a także obowiązku uzasadniania aktów.

W razie gdyby Trybunał uznał, iż sporne pismo nie stanowi aktu podlegającego zaskarżeniu na mocy art. 230 ust. 4 WE, skarżące podnoszą, iż podstawą ich skargi jest również art. 232 WE dotyczący skargi na beczynność Komisji wobec odwołania od decyzji administracyjnej oraz formalnego wniosku. Ponadto, niezależnie od skargi o stwierdzenie nieważności decyzji i skargi na beczynność, skarżące domagają się wypłaty odszkodowania za szkody poniesione bezpośrednio skutkiem spornego pisma.

⁽¹⁾ (Dz.U. 230, 19/08/1991, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3600/92 z dnia 11 grudnia 1992 r. ustanawiające szczegółowe zasady realizacji pierwszego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 366, 15/12/1992, str. 10).

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2005 r. — Gütermann przeciwko Komisji

(Sprawa T-456/05)

(2006/C 60/85)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gütermann Aktiengesellschaft (Gutach-Breisgau, Niemcy) [Przedstawiciel(-e): J. Burrichter, B. Kasten i S. Orlikowski-Wolf, Rechtsanwälte]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim stwierdzono w nim naruszenie przez skarżącą art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o EOG dla Szwecji, Norwegii i Finlandii w okresie od stycznia 1990 r. do grudnia 1993 r. łącznie,
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w zakresie, w jakim nałożono w nim na skarżącą grzywnę w wysokości 4,021 mln EUR,
- ewentualnie, odpowiednie obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2005) 3452 wersja ostateczna z dnia 14 września 2005 r. wydaną w sprawie 38.337 — PO/Nici, zmienioną przez decyzję pozwaną z dnia 13 października 2005 r. W zaskarżonej decyzji została na skarżącą nałożona grzywna za naruszenie art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o EOG.

Na poparcie swojej skargi skarżąca przytacza cztery zarzuty.

Po pierwsze, kwestionuje ona naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾. W związku z tym podnosi ona, że w art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji nieprawidłowo określono czas trwania naruszenia.

W zarzucie drugim skarżąca podnosi, że został naruszony art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962 ⁽²⁾ lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Jej zdaniem art. 2 zaskarżonej decyzji jest sprzeczny z podstawowymi zasadami ustalania kwot grzywien. W opinii skarżącej art. 2 zaskarżonej decyzji dodatkowo narusza te przepisy poprzez błędne zastosowanie uregulowania w sprawie łagodzenia sankcji z 1996 r.

Wreszcie skarżąca podnosi, że art. 2 zaskarżonej decyzji narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ szczególna sytuacja skarżącej nie została wystarczająco uwzględniona przy ustalaniu grzywny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 17, pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. nr 13 z 21.2.1962, str. 204).